

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 wrze śnia 2018 roku

Pozwem z dnia 24 maja 2017 r. (data stempla pocztowego) D. O. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 250 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzi od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie w podróży. Wyjaśniła, że w dniu 26 maja 2016 r. na godzinę 11:00 miała zaplanowany lot o numerze (...) 7210 na trasie z W. do K., który realizowany był przez pozwanego przewoźnika. Samolot wystartował z W. ze znacznym opóźnieniem dopiero o godzinie 22:00 i ostatecznie powódka dotarła do miejsca docelowego 11 godzin po planowanym czasie przylotu. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty, nie zapłacił odszkodowania na rzecz powoda (pозew – k. 2-3).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda, wskazując że nie przedstawił on żadnego dokumentu potwierdzającego stawienie się do odprawy skarżonego lotu w wyznaczonym czasie oraz żadnego dokumentu dowodzącego posiadania potwierdzonej rezerwacji na skarżony lot. W związku z niewykazaniem faktu uczestniczenia powódki w przedmiotowym locie pozwany wskazał również, że brak jest podstaw do ustalenia czasu trwania opóźnienia. Ponadto pozwany podniósł, że przepisy Rozporządzenia dotyczące prawa do przyznania odszkodowania nie mają zastosowania dla osób podróżujących bezpłatnie, zaś powódka nie wykazała, że uiściła jakąkolwiek opłatę za wykonanie lotu. Dodatkowo pozwany złożył również wniosek o zobowiązanie pełnomocnika małoletniej powódki do uzyskania zezwolenia sądu opiekuńczego na wytoczenie powództwa w imieniu małoletniego (sprzeciw – k. 17- 19).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. O. miała zaplanowany na dzień 26 maja 2016 r. lot o numerze (...) 7210 z W. w Bułgarii do K.. Połączenie było realizowane przez pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Rozkładowy przylot samolotu na lotnisko docelowe zaplanowany był na godzinę 11:45. Samolot wystartował z W. ze znacznym opóźnieniem i w związku z tym D. O. dotarła na lotnisko docelowe w dniu 26 maja 2016 r. o godzinie 22:38, tj. prawie 11 godzin po planowanym czasie przylotu (okoliczności częściowo niesporne; dowody: karta pokładowa k. 32, informacja (...) K. P. k. 41, informacja Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej k. 43).

Pismem z dnia 12 maja 2017 r. D. O. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 250 euro, w związku z opóźnieniem lotu nr (...) 7210 z dnia 26 maja 2016 r., w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 8, 8 v.).

D. O. urodziła się w (...) roku (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności te jako przyznane Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, nadto znajdując potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż składają się one na spójny obraz stanu faktycznego i nie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powódki o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia listy pasażerów lotu (...) 7210. W ocenie Sądu wobec stanowiska pozwanego oraz wobec dowodów zgromadzonych już w aktach sprawy, nie było potrzeby przeprowadzania wskazanych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powódka opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na

podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia, wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany i pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a co za tym idzie, znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu tego opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

Jak zostało już zauważone, opóźnienie w przylocie nie kreuje po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2008 roku w sprawie C-549/07 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w postępowaniu F. H. p-ko A. – L. S., jedynie takie problemy techniczne statków powietrznych mogą być następstwem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, których źródło stanowią zdarzenia, które nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie.

W okolicznościach niniejszej sprawy za pomocą dokumentacji przesłanej z (...) oraz z Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej w sposób jednoznaczny wykazany został przez powódkę fakt, że lot realizowany przez pozwanego nr (...) 7210 był opóźniony, a czas opóźnienia przekraczał 3 godziny. Poza sporem pozostawało również, że odległość pomiędzy portem lotniczym w W. a lotniskiem w K. wynosi mniej niż 1500 km.

W toku postępowania pozwany kwestionował legitymację czynną, podnosząc, że powódka nie przedstawiła żadnego dokumentu potwierdzającego stawienie się do odprawy skarżonego lotu w wyznaczonym czasie.

W ocenie Sądu powód wykazał fakt odbycia przez niego podróży lotniczej opóźnionym lotem za pośrednictwem usług pozwanego, a to za pomocą kserokopii karty pokładowej z której wynika dzień zaplanowanej podróży, godzina oraz numer lotu. Dokument ten potwierdza także, że powódka stawiała się na odprawę pasażerów lotu (...) 7210 w dniu 26 maja 2016 r., albowiem kartę pokładową otrzymuje się na lotnisku po przejściu odprawy pasażerskiej.

W konsekwencji zarzut braku legitymacji czynnej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także podnoszony przez pozwanego zarzut wyłączenia stosowania Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 w oparciu o art. 3 ust. 3, wobec powódki, bowiem nie wykazała ona poniesienia przez siebie kosztów związanych z przelotem. Jakkolwiek rację ma pozwany, że zgodnie z treścią art. 3 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004, nie ma ono zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie i bez wątpienia dotyczy jedynie pasażerów, którzy opłacili wskazany lot. Niemniej jednak, w niniejszej sprawie pozwany nie udowodnił, aby powódka nie poniosła kosztów związanych z przelotem na trasie W.- K.. Należy zaznaczyć, że bezpłatność przewozu stanowi fakt, z którego udowodnienia skutki prawne wywodzi strona pozwana i w związku z art. 6 k.c. to na niej spoczywa ciężar dowodowy w zakresie wykazania

tego faktu. Pozwany, dysponując dowodami w tym przedmiocie mógłby przedłożyć chociażby dokument wskazujący, z jakiego tytułu świadczona usługa przewozu lotniczego w stosunku do powódki była usługą bezpłatną. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tezy o bezpłatności wykonanego przewozu i w związku z tym nie uwzględniono zarzutów pozwanego podniesionych w tym zakresie.

Należało wskazać również, że bezpodstawny okazał się również złożony przez stronę pozwaną wniosek u uzyskanie przez opiekuna prawnego pozwanej zezwolenia sądu na wytoczenie powództwa. W tym zakresie należało wskazać, że D. O. urodziła się w roku 1991, więc w dacie złożenia pozwu była już osobą pełnoletnią, posiadającą pełną zdolność do czynności prawnych i w związku z tym wniosek strony pozwanej należało uznać za całkowicie bezzasadny.

W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 lit. b Rozporządzenia, należy wskazać, że powodowi przysługuje wobec pozwanego roszczenie o odszkodowanie w kwocie 250 euro.

W przedmiocie odsetek za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Na gruncie przedmiotowego postępowania powódka żądała odsetek od daty 27 maja 2016 r., tj. od dnia następującego od daty zaistnienia opóźnienia w locie. Pozwany nie zakwestionował żądania powódki w zakresie odsetek i w związku z tym orzekł w tym zakresie zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 317 zł, na którą składa się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 270 zł, ustalone stosownie do § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

S. P. I S.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.